

IV.ÚS 1623/23 ze dne 8. 8. 2023**Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu**

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Radovana Suchánka a soudců Josefa Baxy (soudce zpravodaje) a Josefa Fialy o ústavní stížnosti stěžovatelky České republiky - Vězeňské služby České republiky, sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4 - Pankrác, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. března 2023 č. j. 30 Cdo 2480/2022-564, za účasti Nejvyššího soudu, jako účastníka řízení, a A. Ž., jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění

I.

Skutkové okolnosti posuzované věci a obsah napadeného rozhodnutí

1. Stěžovatelka se ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a § 72 a násl. zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí z důvodu tvrzeného porušení jejího základního práva podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
2. Z ústavní stížnosti a jejích příloh se podává, že vedlejší účastník se v řízení domáhal po stěžovatelce zaplacení částky 10 000 000 Kč a omluvy jako zadostiučinění za neoprávněný zásah do jeho práva na ochranu zdraví, neboť byl v období od 15. 12. 2005 do 24. 5. 2007 během výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Valdice vystavován přímému ohrožení zdraví nuceným pobytem mezi kuřáky. Městský soud v Praze uložil stěžovatelce zaslat vedlejšímu účastníkovi písemnou omluvu, zamítl žalobu co do zbývajících rozsahu požadovaného obsahu omluvy, uložil stěžovatelce povinnost zaplatit vedlejšímu účastníkovi 15 000 Kč, a co do zbývajících částky žalobu zamítl. Vrchní soud v Praze rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.
3. Nejvyšší soud dovolání odmítl zčásti pro nepřijatelnost a zčásti pro vady. Konstatoval, že co do části výroku, kterou byly potvrzeny zamítavé výroky soudu prvního stupně, je dovolání subjektivně nepřijatelné. Jako nepřijatelné posoudil Nejvyšší soud i dovolání podané co do části výroku, kterým byl potvrzen výrok soudu prvního stupně o povinnosti stěžovatelky zaplatit vedlejšímu účastníkovi 15 000 Kč. Ve zbývajícím rozsahu pak Nejvyšší soud došel k závěru, že nejsou splněny předpoklady přípustnosti dovolání a stěžovatelka nedostatečně vymezila dovolací důvod.

II.

Argumentace stěžovatelky

4. Stěžovatelka v ústavní stížnosti zpochybňuje závěr dovolacího soudu týkající se vad dovolání a nepřijatelnosti dovolání proti potvrzujícímu rozhodnutí odvolacího soudu co do výroku týkajícího se omluvy stěžovatelky vedlejšímu účastníkovi. Závěry soudu jsou z pohledu stěžovatelky formalistické. Dovolání podle stěžovatelky vadami netrpělo, stěžovatelka rozebrala, v čem shledává nesprávnost právního posouzení, a poukázala především na nedostatky ve skutkovém zjištění a samotném znění omluvy, které neodpovídalo zjišťovanému skutkovému stavu. Zákon nevyžaduje, aby stěžovatelka navrhla jinou adekvátní formu zadostiučinění nebo přeformulovala požadovanou omluvu.
5. Přípustnost dovolání měla podle stěžovatelky založit skutečnost, že odvolací soud na projednávanou věc použil nesprávný právní předpis. Pochybení spatřuje stěžovatelka také v tom, že Nejvyšší soud nedostatečně odůvodnil svůj právní závěr týkající se porušení její zákonné povinnosti. Nejvyššímu soudu dále vytýká, že se věcně odmítl zabývat některými jejími námitkami, které nesměřovaly na skutkový stav, ale právní posouzení věci.

III.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

6. Ústavní stížnost má náležitosti stanovené zákonem o Ústavním soudu a Ústavní soud je příslušný k jejímu projednání. Byla podána oprávněnou navrhovatelkou, je přípustná a byla podána včas. Stěžovatelka není povinna být v řízení zastoupena advokátem (§ 29 a § 30 odst. 2 zákona o Ústavním soudu).

IV.

Posouzení opodstatněnosti ústavní stížnosti

7. Ústavní soud připomíná, že jako soudní orgán ochrany ústavnosti je oprávněn do rozhodovací činnosti ostatních soudů zasahovat jen tehdy, postihují-li chybná interpretace nebo aplikace podústavního práva nepřipustně některé z ústavně zaručených základních práv a svobod nebo jsou v rozporu s požadavky spravedlivého (řádného) procesu či s obecně sdílenými zásadami spravedlnosti. Postup v soudním řízení, zjišťování a hodnocení skutkového stavu, výklad jiných než ústavních předpisů, jakož i jejich aplikace při řešení konkrétních případů a věcné posouzení předmětu sporu, přísluší civilním soudům. Zřetelně tak akcentuje zásadu minimalizace zásahů do činnosti jiných orgánů veřejné moci, která je odrazem skutečnosti, že Ústavní soud není součástí soustavy soudů (čl. 83 a 91 odst. 1 Ústavy). Proto mu nepřisluší ingerovat do jejich ústavně vymezené pravomoci, pokud jejich rozhodnutím, příp. v průběhu procesu mu předcházejícího, nedošlo k zásahu do ústavně zaručených práv.

8. Ústavní soud se nejprve zabýval závěrem Nejvyššího soudu týkajícího se vad dovolání, který v napadeném rozhodnutí konstatoval, že jde-li o stěžovatelkou vytykanou nedostatečnost posouzení formy zadostiučnění, není z dovolání patrné, v čem spočívá nesprávnost tohoto právního posouzení. Vymezení dovolacího důvodu je obligatorní náležitostí dovolání. Podle § 241a odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "o. s. ř.") se důvod dovolání vymezí tak, že dovolatel uvede právní posouzení věci, které pokládá za nesprávné, a že vyloží, v čem spočívá nesprávnost tohoto právního posouzení. Dovolatel by měl v dovolání uvést, jak mělo být použité ustanovení právního předpisu správně vyloženo a aplikováno, případně jaké jiné ustanovení mělo být užito (srov. VOJTEK, P. In JIRSA, J. a kol. Občanské soudní řízení. Soudcovský komentář. Kniha IV. § 201-250 občanského soudního řádu. 3. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 204, komentář k § 241a). Uvádí-li stěžovatelka v ústavní stížnosti, že podrobně rozebrala, v čem shledává nesprávnost právního posouzení odvolacím soudem, přičemž poukázala především na nedostatky ve skutkovém zjištění, které přisouzení omluvy předcházely, je třeba upozornit, že skutkový základ sporu nelze v dovolacím řízení s úspěchem zpochybnit a je pro Nejvyšší soud závazný. Nesprávná skutková zjištění nejsou způsobitelným dovolacím důvodem (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2019 sp. zn. 32 Cdo 154/2019). V závěrech Nejvyššího soudu tak nelze spatřovat přepjatý formalismus a zkrácení stěžovatelčina práva na přístup k soudu.

9. Jde-li o dovolací námitku týkající se nesprávného použití zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů odvolacím soudem, Ústavní soud si z odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu ověřil, že na řešení této právní otázky napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve smyslu § 237 o. s. ř. opravdu nezáviselo a závěry Nejvyššího soudu jsou tedy v tomto ohledu případné. Ústavní soud nesdílí ani názor stěžovatelky o nedostatečném odůvodnění právního závěru Nejvyššího soudu týkajícího se porušení zákonné povinnosti stěžovatelkou. Stejně tak je z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, proč Nejvyšší soud nepřistoupil k výkladu § 23 odst. 7 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, neboť na jejím řešení dovoláním napadené rozhodnutí nezáviselo.

10. I závěry Nejvyššího soudu o stěžovatelčině polemice se skutkovým stavem považuje Ústavní soud za přiléhavé. Stěžovatelka sama připouští, že částečně rozporovala skutkový stav zjištěný obecnými soudy. To odůvodňuje tím, že z něj byly vyvozeny nesprávné právní závěry a napadala tak právní posouzení věci. Ústavní soud i zde znovu připomíná, že skutkové závěry odvolacího soudu nepodléhají dovolacímu přezkumu a hodnocení důkazů odvolacím soudem nelze úspěšně napadnout dovolacím důvodem. Stěžovatelkou uváděná rozhodnutí Ústavního soudu na daný případ nedopadají.

11. Ústavní soud si z dovolání přiloženého stěžovatelkou k ústavní stížnosti a z rozhodnutí Nejvyššího soudu ověřil, že se Nejvyšší soud zabýval veškerými námitkami stěžovatelky obsaženými v dovolání, a dostatečně a srozumitelně osvětlil, proč takto vymezené námitky nemohou založit přípustnost dovolání.

12. Protože Ústavní soud ze shora uvedených důvodů nezjistil namítané porušení základních práv stěžovatelky, dospěl k závěru, že jde o návrh zjevně neopodstatněný, a podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jej mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků odmítl.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2023

Radovan Suchánek v. r.
předseda senátu

